

Sürpriz

– REİS-1 · 03 Ağustos 2012

SÜRPRİZ

Salon, çok kalabalıktı. Konuşmalar, gülüşmeler, uğultular... Sevmezdi böyle yerleri. Masanın en başında bir yer bulabildi kendisine. Burada yeni olduğu her halinden okunuyordu. Herkesin gözünün kendi üstünde olduğu kanaatindeydi.

Görevlendirme olarak geldiği bu yere alışmak zorundaydı. İnsan, bir ömür boyu aynı yerde kalacak değildi ya! Geride bıraktığı yer, kendi yokluğu sebebiyle yıkılmazdı ya! Direk olma gibi bir zehâba kapılmamıştı onun için. Kendisini burada da bekleyen mahzun gönüller, pırıl pırıl gözler vardı. Burada da bir bahçıvan olabilir, güller yetiştirebilirdi. Şekvâ mumları yakmanın abesliğine vurgu yaptı zihninde, inandırdı kendisini buna. En iyi görevin eldeki imkânları en verimli şekilde kullanarak yapabileceğinin farkındaydı.

Kendisine bilinçle ya da gayr-i ihtiyari bakanları süzüyormuş gibi yaptı. Mazinin sayfalarından tanış olabileceği birini aradı gözleri. Hafızasını zorladı bu konuda. Bunun imkânsızlığını fark edince hangisiyle munis bir dostluk kurabileceğini kestirmeye çalıştı. Yanına oturan kişiyle hâne sahiplerinden biri olabileceği düşüncesiyle pek oralı olmadı önce.

Suzan Hanım'dı bu. İrsi olarak ağaran saçlarını kızıla boyatmış, kendinden küçük olmasına rağmen gözlerinin altında torbacıklar oluşmuştu. Yıllar sonra kader, bu mekânda buluşturmuştu onları.

-Ben görevlendirme geldim, dedi Suzan'a.

-Ya siz?..

-Ben de Erdem Bey, ben de! Yıllar sonra karşılaşmak, büyük bir sürpriz oldu benim için. Ne kadar sevindim bilemezsiniz. Burada yalnızlığa mahkûm olmaktan korkuyordum.

-İnanın benim için de... Başbaşa verir, birbirimize destek oluruz. Eskiden olduğu gibi...

Bir tanıdığın olması, yıllar sonra bir arkadaşıyla karşılaşması onun çalışma şevkini, kendisine duyduğu güveni artırdı. Sohbetlerinin kıvamı arttı çaylar tazelandıkçe, eski günler yâd edildikçe... Aradan geçen uzun yılların intikamını alıyorlardı sanki. Onlara bu gürültüde kulak kabartan bir bayan:

-Hoş geldiniz! Görevlendirme gelen arkadaşlar olmalısınız. Yabancılık çekmeyeceğinizi umarım burada, dedi onlara.

Onun bu güleç hitabını ve temennisini birkaç bey, kıskandılar mı bilinmez ama aynı tavırla:

-Hoş geldiniz arkadaşlar! Memnun olduk sizleri de aramızda görmekten, dedi.

Böyle bir atmosferde şimdilik fazlasını bekleyemezlerdi. Belki zamanla... Burada memurların kılık kıyafet konusunda hassasiyet göstermemeleri de dikkatini celb etti.

Masalar, biraz tenhalaştı. Yanına bir kız çocuğu sokuldu. Tepeden tırnağa bu çocuğun kendisini süzmesi, tuhafına gitti. Kendisine sokulmak, kendisiyle yakınlık kurmak ister gibiydi çocuk. Şaşkındı Erdem Bey.

Kim olduğunu bilmediği bu çocuk, acaba kendisinden ne istiyordu; kendisine ne anlatmak istiyordu?.. Burada yeni olduğu için bir süre bu soruların cevaplarını alamayacağını düşündü. Suzan'ı aradı Erdem, birlikte ipuçları yakalayabilecekleri düşüncesiyle. O esnada Suzan'ın kapıdan çıktığını fark etti. Onun olduğunu kızıla boyattığı saçlarından anlayabildi ya! Kızcağız kendisine:

-Sen de öğretmen misin, diye sordu.

Erdem'in buradaki ilk gün şaşkınlığı, daha da katlandı. Burada bulunanların hepsi öğretmen olduğuna göre bu çocuk, kendisinin öğretmen olmadığı düşüncesine nasıl oldu da saplanmıştı? Yoksa kendisinde öğretmen kıstaslarından biri mi yoktu? Çocuk, böyle düşünebilirdi kendisi için. Garipsenecek böyle bir noktaya takılıp kalmamalıydı bu sebeple. Çünkü bir çocuktu o, neticede.

-Evet, dedi.

-Ben de öğretmenim. Ama ben, senden daha büyük olanlara öğretmenlik yapıyorum.

"Büyük" lafı hoşuna gitmedi çocuğun. Yüzüne bir durgunluk çökmüştü çünkü. Hafif esmer tenli, kara gözlü, siyah ve gür saçlı kızcağızın suratını ekşitmesi Erdem'i ilk etapta endişelendirdi

-Sana da bir şeyler öğretir, seninle de arkadaşlık yaparım. Tamam mı, dedi kıza.

Çocuğun yüzündeki belirsizlik ve durgunluk, biraz kalkmıştı. Bunun bir probleminden kaynaklandığına tereddütsüz kanaat getirdi Erdem.

-Adın ne bakalım senin?

-Sevgi.

-Kaçınıcı sınıfa gidiyorsun sen?

-Beşe...

Çocuğun, sorularını duraksayarak cevaplaması, bu kanaatini daha da güçlendirdi. Çocuk, ayrılmıyordu Erdem'in başından. Suzan, geri döndüğünde yine Erdem'in yanına oturdu. Suzan'la konuşan Erdem'e:

-Bu senin karın mı, diye sordu.

İkisinin de başlarından aşağıya kaynar sular döküldü o an. Kızarıp bozardı ikisi de. Dilleri lal olup tutulmuş, ne diyeceklerini şaşırılmışlardı. Çok daha fazla perişandı Suzan. Erdem, kaba ve argo "karı" sözcüğüne çok daha fazla bozulduğunu fark etti Suzan'ın. Bu soğuk ve gergin ortamın tansiyonunu, Erdem hemen düşürebilme telaşıyla:

-Hayır hayır, dedi ikrârla.

-O da benim öğretmen arkadaşım. Burada çalışacağız birlikte, benim eşim falan değil o.

Suzan'ın sol tarafında oturan aynı bayan, bu diyaloglara dikkat kesilip içerlendi ve yeni gelen bu öğretmenlerin zor durumda kaldıklarını fark edince Sevgi'ye:

-Hadi bakalım Sevgi! Şimdi doğruca sınıfına... Başka bir yerde görmeyeceğim seni! Biraz ders dinle! Öğretmenin merak etmiştir artık seni. Rahat bırak bakalım misafirleri, dedi.

Sanki koca bir balyoz gibi azar yemişti çocuk. Suzan ve Erdem, onun kişiliği ve sözlerinden hiç şikâyetçi değildi. Sevgi, mazur kaldığı bu azar karşısında çoktan çekip gitmişti. Çocuğa bu şekilde davranması sebebiyle şaşkın olduklarını müşâhede eden ve kendisini yadırgadıklarını fark eden bayan, onlara:

-Kusura bakmayın arkadaşlar! Bu çocuk, özürlü falan değil. Yanınızda ona böyle davrandığım için sizlerden çok çok özür diliyorum ayrıca.

Sıradanmış gibi görünen bu lafların acaba gerisi var mı diye merak ediyordu ikisi de. Bu çocuk hakkında

bir şeyler öğrenmeleri mümkün müydü? Onlar için asıl önemli olan buydu. Bayan, onların gözlerindeki merakı fark ederek:

-Marmara Depreminde aile fertleriyle iki-üç gün enkaz altında kalmış. Babası ve iki kardeşinin cesedini çıkartmışlar. Annesiyle Sevgi'yi sağ fakat yaralı çıkartmışlar.

Meseleyi daha ilginç kılıyordu bayanın anlattıkları. Anlatacaklarını daha rahat duyabilmek için ikisi de bayanın etrafında kümelenmişti. Çünkü Sevgi'yle ilgili ipuçları yakalamışlardı, bayanın anlattıklarında.

-Anne, bir müddet sonra biriyle evlenmiş. Yeni eşi, kabul etmemiş Sevgi'yi. Babaannesi ve dedesi bakıyorlarmış ona. Çok yaşlı olduklarından Çocuk Esirgeme Kurumuna bırakmışlar onu. Depremin psikolojisi, yaşadığı travmalar onu bu hale getirmiş. Onun için tuhaftır bu çocuk. Fakat zararsızdır. İlgi bekler hep.

İkisi de çok şaşkıncı bu anlatılanlar karşısında. Sevgi'nin iç dünyalarına inebilselerdi, kim bilir daha neler çıkardı ortaya neler.

-Bu da anne mi be! İnsan, ruhi travmalar geçirmiş ve hâlâ geçirmeye devam eden yavrusunu ortalıkta böyle bırakır mı hiç? Bir tavuk bile civcivleri için dikleniyor köpeğe, diyen Erdem'e Suzan da:

-Anne var, annecik var. Sen nasıl bırakırsın evladını, dedi.

Suzan, sevmezdi küçük çocukları. Erdem, ona hiç soramamıştı bunun sebebini. Hatta ondan "Doktora götürdüm, hastaneye götürdüm. Dün gece öksürdüğü için sabaha kadar uyuyamadım. Geçenlerde dört yüz lira masraf yaptım." gibi lafları çok duymuştu. Bütün bu zahmetleri çocuğu için çekiyor zannederdi. Meğer bütün bunlar, kedisi içinmiş sonradan öğrendiğine göre.

Acaba Suzan'ın çocuğu mu olmuyordu, yoksa kötü bir şey yaşadığı için mi çocuk istemiyordu?.. Yıllar sonra karşılaşmalarında bile cevapsızdı bu sorular.

Erdem, Yüce Beyan'daki âyeti hatırladı hemen: "Biz arzı bir beşik kıldık, arada bir sallanız onu." Yıllar önce yaşadığı Erzincan Depremi geldi Erdem'in gözünün önüne. Görmüştü binaların kâğıt gibi olduğunu, evlerin önündeki duvarların toprağa sapanışını... Marmara Depremini de hissetmemiş değildi.

Sallanmadan önce depremin uğultusu daha fazla ürkütmüştü onu. Bebeğini yatağına almıştı eşiyile. Öleceklerse beraber öleceklerdi en azından. Sabah kalktığında arkadaşları İlker aramıştı:

-Depremi hissettin mi?

-Hissetmez miyim hiç?

-Tam üç dakika sürdü!

-Hadi be! Üç dakika deprem mi olur? Yerle bir olur her yer.

Erdem, kendisine uzun gelen deprem, sebepler zinciriyle izah edilebilir mi, diye düşündü. Olumsuz cevabın ardından masumların depremlerde kurtulduğunu, geride kalanlara fırsat verildiğini anımsadı.

"Hem değerli madenler de ortaya çıkarmış depremlerde." dedi kendi kendine. "Tabiat yarattı diyenler, depremde niye kızmıyorlar tabiata?" diye sordu kendisine.

"Marmara Depreminde toplanan paralar, gelen yardımlar yerine ulaşmıştır." zannında bulunmayı çok isterdi. Fakat "kriz masaları" lafına çok sinir oluyordu. Bu masa kriz mi yapıyor, krize çözüm mü buluyor? Onun yerine "Kriz çözüm masası" deseler daha iyi olmaz mı? Bu düşünceleri bir kenara bıraktı. Sevgi'ye yetim bir çocuğa Kutlu Nebi gibi demeyi çok isterdi: "Ben senin baban, Fatma da annen olsun!"

HÜSEYİN ÜSTÜNŞOY